

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ-ΕΚΘΕΣΙΣ

Επί της προτάσεως Νόμου «περί καταργήσεως του Ν.Δ. 179/1969», ως έτροποποιήθη και τροποποιήσεως του Α.Ν. 971/1949».

Προς την Βουλήν των Ελλήνων

1. Η Έθνική μας Αντίσταση κατά της φασιστικής-ναζιστικής κατοχής, καθολική, αθόρυγη και οργανωμένη, αποτελεί αληθινή έποποιία στην νεώτερη ιστορία του Έλληνικού Λαού.

Τριάντα όμως χρόνια από την έποχή εκείνη των αγώνων και των θυσιών, η Έθνική μας Αντίσταση δεν βρήκε την αντίξια νομοθετική της αποκατάσταση.

Πρόκειται για κατάσταση πρωτοφανή σε πανευρωπαϊκό επίπεδο που μειώνει, άδικει την Έθνική μας Αντίσταση, και την παρουσία της χώρας και του Λαού μας στο μεγάλο συμμαχικό αγώνα.

Στις Ευρωπαϊκές χώρες, η Αντίσταση κατά της φασιστικής-ναζιστικής κατοχής, με κύριο αν μη μοναδικό κριτήριο την δράση κατά του κατακτητού, αναγνωρίσθηκε, τιμήθηκε, προβάλλεται σαν ένας από τους ύψηλότερους τίτλους εθνικής τιμής και οι αγωνιστές, οι οργανώσεις της με νομοθετικά και άλλα μέτρα της πολιτείας έτυχαν ήθικων διακρίσεων και ύλικων παροχών.

2. Στην Ελλάδα, το αρχικό νομοθέτημα ο Α.Ν. 971/4/1949 ενώ διέπεται από την αρχή ότι κριτήριο της αντιστασιακής ιδιότητας είναι ο αγώνας κατά των κατακτητών, στά σχετικά άρθρα του (1,2,3,4) θέτει περιορισμούς, όρους και προϋποθέσεις, άσχετους ή και αντιφασισικούς με την αρχή του νομοθετήματος.

Συγκεκριμένα, για την αναγνώριση ομάδων, οργανώσεων, αρχηγών κ.λ.π. (κατά τα άρθρα) απαιτούνται όχι μόνον ότι αυτές αναγνωρίσθηκαν υπό του Συμμαχικού Στρατηγείου Μέσης Ανατολής και των Ελληνικών Κυβερνήσεων έξωτερικού κ.λ.π. αλλά και ότι «συνεμορφώθηκαν πάντοτε με τας διαταγάς και οδηγίας αυτών και έτήρησαν πιστώς τὰ πρὸς τὸ εθνικὸν συμφέρον συναφθέντα σύμφωνα, δὲν παρήκουσαν δὲ και τὴν περὶ διαλύσεως διαταγὴν τῆς νομίμου Ελληνικῆς Κυβερνήσεως».

Οι προϋποθέσεις αυτές είναι άσχετες πρὸς τὴν ὑπαρξίν η μη Αντιστασιακῆς δράσης. Γιατί η δράση αὐτὴ ἐκδηλώθηκε ἀντικειμενικά με τις μάχες, τὴν πολύτροπη ἀντιπαράθεση κατὰ τῶν κατακτητῶν με τις φθορές, τοὺς περισπασμούς, πὸν τοὺς προκάλεσε, συμβάλλοντας ἔτσι στὸν γενικώτερο συμμαχικὸν ἀγῶνα καὶ στὴν ἀπελευθέρωση τῆς πατρίδας.

Αἱ «ὀδηγία», αἱ «διαταγαί», τὰ «σύμφωνα» κ.λ.π. ἀποτελοῦν πολιτικὰ θέματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκδηλώθηκαν βεβαίως ὀξύτατες διαφορίες ἐναντι τῶν ἔξωτερικῶν παραγόντων (Στρατηγείον Μέσης Ανατολῆς, Κυβερνήσις ἔξωτερικοῦ, Βρετανικὴ Πολιτικὴ κ.λ.π.) πὸν δὲν ἀνήκουν στὸν τομέα καὶ στὶς ἐκτιμήσεις τῆς καθ' αὐτὸ Αντιστασεως. Ὁ τελευταῖος δὲ ὅρος «περὶ παρακοῆς εἰς τὴν περὶ διαλύσεως διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως» εἶναι καὶ χρονικῶς ἄσχετος πρὸς τὴν Αντίστασιν, γιατί ἀναφέρεται σὲ χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ξένη κατοχὴ κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ ἡ Αντίσταση κατ' αὐτῆς εἶχαν λήξει. Συνεπῶς ἡ οἰαδήποτε συμπεριφορὰ τῶν ὁργανώσεων μετὰ τὴν λήξιν τῆς κατοχῆς καὶ τῆς Αντιστασεως εἶναι ἀκατανόητο νὰ συσχετίζεται με τὴν τελευταίαν καὶ μάλιστα νὰ τὴν ἀναιρῇ.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ὁ Α.Ν. 971/1949 ἐξεδόθη εἰς ἐκπλήρωση ἐπιταγῆς τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς διατυπώσεως εἰς τὸ Ζ' Ψήφισμά της ἀπὸ 27/31 Ἰουλίου 1946. Τὸ ψήφισμα αὐτὸ δὲν περιέχει ὠρισμένους ἀπὸ τοὺς ὅρους καὶ τοὺς περιορισμούς πὸν διατυπώνονται στὸν Α.Ν. 971/1949, ὁ ὁποῖος ἔτσι ἐμφανίζεται ἀντίθετος πρὸς τὸ ψήφισμα τοῦτο βασικὸ καὶ αὐξημένης τυπικῆς ἰσχύος νομοθέτημα (περὶ τῆς Αντιστασεως).

3. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑπταετίας τῆς δικτατορίας ἐδημοσιεύθη τὸ Ν.Δ. 179/1969 τροποποιηθὲν ἐν συνεχείᾳ διὰ τοῦ Ν.Δ. 936/1971 καὶ τοῦ Ν.Δ. 1099/1974 περὶ Ἐθνικῆς Αντιστασεως. Τὰ νομοθετήματα ταῦτα ἀποτελοῦν

ὄβριον διὰ τὴν Ἐθνικὴν Αντίστασιν, διότι ἐπιδιώκουν καὶ ἐπιτρέπουν τὴν ἀναγνώριση ὡς μετασχόντων αὐτῆς καὶ ὁργανώσεων ἢ προσώπων ἀναφανδὸν συνεργασθέντων μετὰ τῶν κατακτητῶν, ἀποκηρυχθέντων τότε ὑπὸ τε τῶν Συμμαχικῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Ἐλευθέρων Ἐλληνικῶν Κυβερνήσεων. Εἶναι εθνικὸν χρέος ἡ δολοκλήρωτικὴ καὶ ἡ ἐξ ὑπαρχῆς κατάργησις τῶν βλασφημῶν αὐτῶν νομοθετημάτων. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω προτεινομένων τὴν ἐπιψηφίσιν τῆς συνυποβαλλομένης προτάσεως νόμου μετὰ ἐξῆς ἄρθρα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ἰουνίου 1976

Οἱ Προτείνοντες βουλευταὶ

Ἡλίας Φ. Ἡλιοῦ, Α. Κύρκος, Χ. Δρακόπουλος.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ

Περὶ καταργήσεως τοῦ Ν.Δ. 179/1969, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ τροποποιήσεως τοῦ Α.Ν. 971/1949.

Ἄρθρον 1.

1. Τὸ Ν.Δ. 179 τῆς 25-26 Ἀπριλίου 1969 «περὶ Ἐθνικῆς Αντιστασεως», ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, καὶ πᾶσα τροποποίησασα αὐτὸ διάταξις, καταργεῖται ἀφ' ἧς ἰσχυσεν.

2. Ὁ ἀναγκαστικὸς νόμος 971 τῆς 29/29 Ἀπριλίου 1949 «περὶ ἀννομῆς ἠθικῶν ἀμοιβῶν εἰς τὰς Ἐθνικὰς ἀνταρτικὰς ομάδας καὶ ἔθνικὰς ὁργανώσεις ἔσωτερικῆς ἀντιστασεως» ὡς κυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 1104 τῆς 23/24.9.1949, ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Α.Ν. 1919 τῆς 20.27.8.1951 καὶ τοῦ Ν. 27/τῆς 10/10.10.1952, μετὰ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντων Διαταγμάτων, ἐπαναφέρεται ἐν ἰσχύϊ θεωρούμενος ὡς μηδέποτε καταργηθεὶς, καὶ τροποποιεῖται ὡς ἀκολουθῶς.

Ἄρθρον 2.

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Α.Ν. 971/1949 τροποποιεῖται ὡς ἀκολουθῶς : «Κατὰ τὸν παρόντα Νόμον Ἐθνικαὶ Ἀνταρτικαὶ Ὅμαδες νοοῦνται αἱ ἐνοπλοὶ Ἀνταρτικαὶ Ὅμαδες αἱ ἀγωνισθεῖσαι κατὰ τὴν κατοχὴν ἐναντίον τῶν κατακτητῶν ἀναγνωρισθεῖσαι καὶ ἐνταχθεῖσαι εἰς τὸ Συμμαχικὸν Στρατηγείον Μέσης Ανατολῆς καὶ τελοῦσαι ἐν ἐπαφῇ μετ' αὐτοῦ ἢ τῶν Ἐλληνικῶν Κυβερνήσεων τοῦ ἔξωτερικοῦ ἢ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσώπων αὐτῶν ἢ τῶν ἀναγνωρισμένων ὑπ' αὐτῶν Γενικῶν Ἀρχηγῶν Ἀνταρτικῶν ομάδων».

Ἄρθρον 3.

Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Α.Ν. 971/1949 τροποποιεῖται ὡς ἀκολουθῶς : «Ἐθνικαὶ Ὅργανώσεις πληροφοριῶν καὶ δολιοφθορᾶς νοοῦνται αἱ ἐν Ἑλλάδι συγκροτηθεῖσαι Ὅργανώσεις αἱ ἀσχοληθεῖσαι : α) Μετὰ τὴν συγκέντρωσιν καὶ διαβίβασιν, εἰς τὰς Ἐθνικὰς Ἀνταρτικὰς Ὅμαδας τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος ἢ τὰς Ἐθνικὰς Ὅργανώσεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος ἢ εἰς τὸ Στρατηγείον Μέσης Ανατολῆς καὶ τῶν ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ἐλληνικῶν Κυβερνήσεων, πληροφοριῶν φύσεως στρατιωτικῆς ἀφορωσῶν τὴν δύναμιν, σύνθεσιν, ἐφοδισμόν, μετακινήσεις κ.λ.π. Στρατευμάτων Κατοχῆς ἢ

β) μετὰ τὴν ἐνέργειαν συστηματικῶν πράξεων δολιοφθορᾶς εἰς ἐγκαταστάσεις ἐν γένει καὶ στρατιωτικὰ ἔργα τῶν κατακτητῶν, εἰς πλωτὰ ἢ χειροαῖτα μεταφορικὰ μέσα, ἀνήκοντα εἰς τοὺς τοὺς ἢ χρησιμοποιούμενα ὑπ' αὐτῶν κ.λ.π., ἐφ' ὅσον αἱ ἀνωτέρω ὁργανώσεις συνεκροτήθησαν ἢ ἀνεγνωρίσθησαν ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Στρατηγείου τῆς Μέσης Ανατολῆς ἢ τῶν ἐν τῷ ἔξωτερικῷ κυβερνήσεων ἢ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσώπων αὐτῶν ἢ τῶν Γενικῶν Ἀρχηγῶν, ἐλάμβανον παρ' αὐτῶν τὰ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς των μέσα, καὶ ἐξετέλουν τὰς ἐντολάς αὐτῶν ἢ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 Ἐθνικῶν Ἀνταρτικῶν Ὅμάδων ἢ τῶν ἐν ἄρθρῳ 3 Ἐθνικῶν Ὅργανώσεων».

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Περί της προτάσεως νόμου «περί τροποποιήσεως του Α. Ν. 1512/1950».

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 812/1948 ἀπενεμήθησαν πανομήξαι συντάξεις-βοηθήματα εἰς τὰ δικαιούχα πρόσωπα διὰ τοῦς συνεπεῖα πολεμικοῦ γεγονότος (περίοδος κατοχῆς) φρονηθέντας πολίτας ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.

Ἡ τριπλή χρησιμοποίησις βοηθήματος ἀπετέλει ἔκφρασιν κυρίως τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ θύματα τῶν κατακτητῶν καὶ τοῦς ἀποστερηθέντας τούτους στενοῦς συγγενεῖς τῶν ἡτοιγονεῖς συζύγους, ἀνήλικα τέκνα.

Δυστυχῶς καὶ ἐνῶ εἰδίδοντο τὰ βοηθήματα ταῦτα, ὅπως παραδόξως διὰ τοῦ Α.Ν. 1512/1950, ἄρθρον 10, ἄρσται αἱ συντάξεις τῶν οἰκογενειῶν τῶν φρονηθέντων πολιτῶν ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἐπαυσαν καταβαλλόμεναι, ἂν καὶ οἱ δικαιούχοι, σήμερον δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς 1800—2000, ὥστε νὰ μὴν ἔποτελῃ οἰκονομικὸν θέμα ἡ συνέχισις τῆς καταβολῆς τοῦ βοηθήματος.

Εἶναι προφανὴς ἡ ἠθικὴ καὶ ἐθνικὴ ἀνακολουθία ἔναντι τῶν θυμάτων τῶν κατακτητῶν καὶ κατακρανῆς ἡ πικρία τῶν ὑπεργήρων πλέον γονέων τούτων.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς προφανοῦς ἀδικίας, προτείνομεν τὴν κάτωθι πρότασιν νόμου, ἐχρυσαν οὕτω :

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1976

Οἱ προτείνοντες βουλευταὶ

Μ. Γιάννου, Κ. Κάππος

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ

Περί τροποποιήσεως τοῦ Α. Ν. 1512/1950.

Ἄρθρον μόνον.

Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταβάλλονται αἱ κατὰ τὸν Νόμον 812/1948 χρηρηγηθεῖσαι καὶ ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Α.Ν. 1512/1950 διακοπεῖσαι συντάξεις εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν φρονηθέντων ὑπὸ τῶν κατακτητῶν κατὰ τὴν περίοδον 1941—1945 πολιτῶν ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, καταργουμένων παντὸς περιορισμοῦ ἢ προϋποθέσεως τεθείσης ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1512/1950 καὶ ἀνεξαρτήτως ὑπάρξεως ἐν ζωῇ ἐτέρων ἐνηλίκων ἀρρένων τέκνων ἀδελφῶν τοῦ παθόντος.

Ἀξιώσεις διὰ χρηρηγησιν συντάξεων διὰ τῶν ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1950 μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος χρόνου δὲν ἀναγνωρίζονται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1976

Οἱ προτείνοντες βουλευταὶ

Μ. Γιάννου, Κ. Κάππος